

ספורט

אתלטיקה

מדוע לא אנחנו?

הוא היה אלוף, הוא יכול לגדל אלופים, אבל צריכים לאפשר לו

הוא עלה פעמים לארץ. לראשונה ב-1970, כאתלטית, אלוף מארוקו וצרפת בריצות הקצרות, 100 מטר (כ-10.3 שניות) ו-200 מטר (כ-20.5). אך כעבור שנה וחצי הוא חזר לצרפת, כי לא מצא בארץ תנאי אימון ויריבים, כדי להישאר בצמרת האירופית.

כשנה שעברה שב ראוול סולומון לישראל. הפעם, כמטרה לקדם את האתלטיקה ואת ה-אצנים הצעירים. את זה הוא עושה במרכז הלאומי החדש בהרצליה שבצפון-מזרח תל-אביב, שם הוא מאמן שתי קבוצות של 30 מחוננים (19 בנים ו-11 בנות).

בגרום הספורטאים. סולומון מקווה לגדל שם דור של אצנים: „אם אעבוד איתם לאורך זמן, ואתן להם מה שאצן צריך לקבל — את היחס האבני, את האימונים הנכונים, את התזונה המתאימה ואת התנועות הנכונות — יהיו תוצאות. הפוטנציאל קיים, ארבעה מקבוצות גילאי 14 מסוגלים לרוץ 100 מטר ב-10.5 שניות!”

סולומון בן ה-40 יודע על מה הוא מרכיב. פעם, כשעוד נקרא לולו בן-אקון היה שטידנר באירופה. ועוד קודם לכן, כבר בגיל 17, היה סולומון בן-אקון אלוף מארוקו ב-100 מטר, מטר, תואר שהחזיק בו תשע שנים רצופות. כאשר גוייס לצבא הצרפתי, לגרום המיוחד של הספורטאים המצטיינים, גילה עוד יותר יכולת. באימונים הגיע לתוצאות של 10.2 ב-100 מטר.

ראגה לקאריירה. כיהודי גם הגיע למכ-ביות של שנות ה-60, זכה פעמים במדליות זהב. וכאשר עלה בחורף 1970 קיווה הכל שייצג את ישראל באולימפיאדת מינכן.

אך תנאי האימון היו קשים עבורו. לא היה לו איצטדיון מתאים ומסלול נוח, כפי שהורגל להם בפאריס. לא היו לו יריבים כמו בצרפת. והוא גם סבל מפציעות שונות. לבסוף התחיל לדאוג לקאריירה שלו. אברהם

כדורגלן אימולי למכונה חסר שמן

מישחק הכדורגל בין מכבי שפרעם ו-המועל בניצחון, שאמור היה להיערך ב-שפרעם, בוטל השבוע בעיקבות הוראת ה-מישטרה. היא חששה מאלימות בין מחנות שתי הקבוצות. אחרי שבשבוע שעבר היתה תקרית אלימה בנצרת, במישחק בין מכבי בניצחון ומכבי שפרעם.

כשמדברים על שפרעם, נזכרים מייד בזאיה ארמלי, חלוץ מכבי חיפה, המוביל בטבלת מלכי השערים עם עמיתו משה סלקטר (כל אחד מהם כבש שיבעה שערים). ושגדל במכבי שפרעם. ארמלי גר בשפרעם. חי ונושם את אוירת הכדורגל במקום. זאיהי, מה קורה בשפרעם? הכל כסדר. אין בעיות. מה שקרה הוא

אצן סולומון

יחס אבחי, תזונה מתאימה, תנועות נכונות

גרין, מאמן האתלטיקה של מכבי תל-אביב. ניסה לעזור לו, אך זה היה מעבר לכוחו. **שכנוע בריבוייה.** סולומון חזר לפאריס, הצליח לרכוש לעצמו מחדש את מקומו בין רביעיית הרצים של מועדון רסינג. אך למינכן, לאולימפיאדה, כבר לא נסע. זאת גם לא היתה האולימפיאדה הראשונה

בחיינו שהחמיץ. גם ב-1964 בוטלה, כרגע האחרון, נסיעתו לטוקיו. ארבע שנים יותר מאוחר, ממש בדרך למכסיקו, נאלץ לשוב כלעומת שבא. אחרונה נפטרה לפתע והוא נשאר עם המישפחה. אחריו החליט סולומון גם לעשות לביתו. הוא פתח סופרמרקט, שממנו התפרנס ככבוד. מאוחר יותר עבר למרסיי, שם פתח חנויות בגרים ותמרוקים, הקים חברה לציאז ויבוא מכשירי אלקטרוניקה.

כשבאה, בקיץ 1983, מישלחת של 30 עיתונאים ישראליים לאולימפיאדת העיתונאים בניצחון שבירביירה, היה סולומון במקום. שמח לראות את נבחרת הכדורגל של עיתונאי ישראל זוכה במדליית הזהב ושוכנע, תוך כדי כך, עליידי ירדיים-עיתונאים, לעלות לארץ בשנית, כדי לנסות ולקדם את האתלטיקה הרלה בהישגים. **האיצטדיון מהתשדיר.** כשנחת בארץ נדהם לגלות כי אין לו זכויות עולה, כי בגלל עלייתו הראשונה ב-1970 הוא נחשב תושב חוזר. זאת היתה הפתעה לא נעימה. אך הוא בלע אותה, עבר עם מישפחתו הגדולה (שלוש בנות ובן-זקונים) לנתניה, החל עובד בהרצליה כשכיר של עיריית תל-אביב.

אך אימון הילדים המחוננים בריצות קצרות ובקפיצה למרחק לא סיפק אותו, לא כהגשמת מאווייו ולא כמקור-פרנסה.

הוא נפגש עם אריה קוקס, יו"ר ועדת האתי-לטיקה, ועם המאמנים אברהם גרין ויאיר פני-טילט. ביקש להרחיב את מעגל עיסוקיו. אך דבר לא זו.

למרות הכל יש לסולומון, באיצטדיון האתי-לטיקה החדש בהרצליה, רגעים של התר-ממות-דוח. זהו האיצטדיון מתשדיר-הפירסומת של מועצת-ההימורים, עם הפנסים רכייה-עוצמה, הרקורטן (ציפוי מסלול הסיתנטי) המשובח והשעון האלקטרוני.

ב-1970 לא היה מסלול כזה. היום, לפחות, הוא יכול לגהל דור-המשך, המתאמן בתנאים מצוי-יינים.

אבל כואב לו שאין נוער המתעניין באתלטי-קה.

הוא איננו תופס כיצד מארוקו כן וישראל לא: „אני לא מאמין שאיננו מסוגלים לגדל אלופים אולימפיים. כשהם (המארוקאים) זכו בשתי מדלי-יות-זהב באולימפיאדת לוס-אנג'לס באתלטיקה, שאלתי את עצמי — מדוע לא אנחנו?”

כדורגל

כשלא הולך...

12 ניהושים בטוטו

זה לא 13 ניהושים

כשהולך, זה הולך, וכשלא הולך, זה לא הולך

— אבל עד הסוף. את העקרון הזה חווה לאחרונה אלי כהן, כדורגלן-הקישור הנוקשה של הפועל תל-אביב, על גופו.

עוד לפני שהתחילה העונה נעצר כהן עליידי שוטר, אחרי ויכוח-סרק שהיה ליד הגלידריה שבבעלותו בטיילת בת-ים. כהן ישב יומיים בבית-המעצר באבו-כביר והחמיץ את מישחק קבוצתו, במיסגרת גביע הליגה, נגד מכבי חיפה. כעבור כמה שבועות הורחק ממישחק ליגה נוסף, הושעה לארבעה מישחקים. וכשחזר להרכב בשבוע שעבר, אחרי ההפסקה מאונס, שמח מאוד יחד עם חבריו על הנצחון על מכבי יפו (0:1). אך כששב לביתו בערב, התברר לכהן שבטופס הטוטו ששלח, יחד עם עוד ארבעה שותפים (בניהם: חברו לקבוצה, משה סיני) ניחש נכונה רק 12 תוצאות וכך פיספס את הפרס הראשון. שהיה נותן לחמישה כמה עשרות אלפי דולארים. המישחק שהפיל את אלי כהן היה זה שהתקיים בירושלים, בין הפועל ירושלים ובני-יהודה, כאשר פגש כהן, השבוע, את מבקיע שער-הנצחון של בני-יהודה, יעקב סגל, שהוא בתיימי גם כן, אמר לו כהן כמה מילים קשות. אבל זה עדיין לא היה הסוף. גם השבוע ניחשו כהן וחבריו בטוטו רק 12 ניהושים, ושוב חמק מהם הפרס הגדול. נחמתם היחידה: הפעם הם הוציאו לפחות את ההשקעה בתוספת רווח סמילי.

רכיבה

ישועה מן הסוסומו

250 דולר להרבעה

10 דולר לחבר

אינם פותרים את הבעיה

קבוצת כדורגל, כדורסל או כדוריד, הנקלעת לקשיים כספיים, מוכרת, בדרך כלל, שחקנים. מה מכרו ראשי ענף הרכיבה, כאשר הברוים הכספיים נסגרו ולא היו להם מצלצלין כדי לממן את ההוצאות השוטפות של הענף? הם מכרו אחד מן הסוסים של התאחדות הרכיבה.

הסכום הפועט שקיבלו עבור הסוס, 200 אלף שקל, לא פתר את מצוקת הניזלות שלהם ועכשיו הם שוקלים למכור עוד שלושה או ארבעה משמונה הסוסים שלהם.

היפודרום בדרך. מה שבטוח הוא שאת הסוס אינדיאנו הם לא ימכרו. לא שלא היה לו קונה, שישלם את מחירו הגבוה והעלול לנוע בין 30 ל-50 אלף דולר, אלא שבניתיים מכניס אינדיאנו, סוס ערבי טהור-גזע, לקופה, כי 250 דולר על כל הרבעה שהוא שותף לה.

אינדיאנו מחזק בחווה, בכנות שבקירבת גדרה, ולא משמש לתחרויות. שני סוסים אחרים בכנות משמשים להדרכה בבית-הספר המקומי לרכיבה, שבו משתלמים 105 חניכים. אך לישועה האמתית מצפה רויד מוס, מזכיר ההתאחדות, מאישור הממשלה להפעלת ה-מורים למירוצי-סוסים, שליצינים הציעו לקרוא לו „סוסוטו”. אבל עד לאישור ולבניית ההיפודרום (איצטדיון מירוצי-הסוסים) ניוונה התאחדות ה-כיבה מהשתתפות מיעזרית של רשות הספורט, מרכז הפועל ותשלום מיסי-חבר, של 10 דולר לחבר לשנה.

כדורסל

ג'ק צימרמן, אורח ישראלי?

צובר הנקודות

המיקצועי מבקש

לשוב לארץ

ג'ק צימרמן יפה-התואר, בן ה-27, המתנשא ל-1.93 מטר, מי שהיה שחקן-החיוק של מכבי תל-אביב לפני שנתיים, רוצה לחזור ולשחק בארץ. למעשה רצה צימרמן להמשיך ולשחק בארץ כבר כשמכבי ויתרה על שירותיו, אך חוק שיתוף-ההרים באיגוד הכדורסל לא איפשר לו לממש את רצונו.

החוק קובע, ששחקן זר יכול לשחק בקבוצה אחרת רק אחרי שנתיים של הפשרה. והשנתיים האלה, במיקרה של צימרמן, תחלופנה רק בתום העונה הנוכחית.

הכל תלוי. צימרמן, שהוא נוצרי קאתולי, השהה עתה בעיר הולדתו דייטון שבמדינת אוהיואו באמריקה, סרב בזמנו להתגייס או להתחתן עם ישראלית, כדי לזכות באזרחות ישראלית, שהיתה, אולי, משאירה אותו במכבי. עכשיו כבר התרצה, ולא מן הנמנע שצימרמן יתאזרח ולוא רק כדי לשוב ולשחק כדורסל בארץ. אבל ייתכן שגם זה לא יעזור לו. כי הכל תלוי בתוצאות הוויכוח העקרוני בין ראשי הפועל ומכבי.

אנשי מכבי דורשים לאפשר שיתופם של שני שחקנים זרים בכל קבוצה, ואילו אנשי הפועל רוצים לאפשר שיתופו של שחקן זר או מתאזרח אחד בלבד.

אם הכל יסתדר, עשוי צימרמן, שהוא קלע מעולה ממרחקים גדולים, לעניין כמה קבוצות העולם הזה 2465